

Édes saláták, keserű szájíz

SESZTÁK ÁGNES

Az írók kissé idősecske fenegyereke, Allen Ginsberg nagy barátja és a pápa őszinte csodálója, **Eörsi István** valami egészen disszonáns, oda nem illő dolgot mondott a médiaháborúk sűrűjében. Valami olyasmit, hogy szívesebben tüntetne azért, hogy a homoszexuálisok is összeházashassanak.

Ez így magában semmi más, mint egy polgárpukkasztó kijelentés. Korántsem volt már annyira vicces olvasni a Ginsberggel készült interjúkat, melyekben a meglehetősen kiélt arcú mestert ájult lihegéssel vették körbe az őt istenítő újságírók.

Fel is akadhatott aztán valamelyiknek a szeme, amikor Ginsberg elmondta, két fennkölt ideológiai probléma között, hogy nincs is más nagyobb vágyása annál, minthogy minél több fiatal fiúval sikerüljön minél többször lefeküdni.

Gondolom, ez odakinn mindennapos dolog, és elmegy. Nálunk valahogy kicsit más a helyzet a homoszexualitás nyílt hangoztatása körül. Bár, ahogy hírlík, mérföldes léptekkel közelítünk a művelt Nyugat homokosaihoz. Még egyetlen hivatalos genetikusunkat is sikerült megnyerni, aki ha nem is a rokonszenvéről, de a teljes megértéséről biztosította a homoszexuálisokat, akiknek a mássága szerinte tiszteletet ugyan még nem, de mindenképpen elnézést és türelmet kíván.

Tőlem, tőled, tőlünk.

Mi ez az egész? Mit jelent, hogy a színházakban egyre-másra viszik színre a homoszexuális tárgyú darabokat? A Vígszínházban egyenesen nyílt színen megy az aktus. A nézők szeme láttára. A bérleteseknek írtak ugyan egy levelet, hogy ezt a darabot csak az erős idegzetűeknek ajánlják. Naná, hogy mindenki rohant megnézni, miként csókolja szájon Hegedűs D. Géza Selmeczi Roland. A nyáron tele voltak a lapok a Karinthy-színpad meleg darabjával. A televízió tegnapi Napközi című műsorában Bárdos András kihívóan és arrogánsan menesztette a mennybe a Víg bemutatóját, és nem győzte hangsúlyozni másság iránti rokonszenvét. Eközben jó nagyot rúgott Balczó Andrásba, merthogy ő meg ki tudja, miért, nem szereti a buzikat. Bárdos meg úgy látszik, azt nem bírja elviselni, hogy Balczó más.

Nos, mivel nő vagyok, valami módon érintve vagyok a témában. Én meg azokat nem szeretem, akik a másságra való örökös hivatkozással részint hülyét csinálnak belőlem, részint terrorizálnak.

Ki nem állhatom, amikor tőlem idegen mintákat, magatartásformákat, gondolkodásmódokat igyekeznek rámerőltetni. Ezt például a másságra és a kisebbség jogaira hivatkozva. Fel-szólítanak, hogy legyek elnéző a homoszexuálisok iránt. Az ízlésterror igen profi módon működik. Nem bírod elviselni a másságot, tehát kirekesztő vagy. Ha kirekesztő vagy, nyilván antiszemita is, hiszen ők is kisebbségben vannak. Feltehetően utálok a cigányokat is, adott esetben egy kis pogromot sem eleneznél. Na lám, milyen könnyedén eljutunk a dolgok lényegéhez, nem kell hozzá semmi, csak egy kis vonakodás: nem szeretem igazán a melegeket.

Konzervatíván azt vallom, hogy a legrosszabbul sikerült szexuális együttlét nő és férfi között még mindig nagyobb perspektívát hordoz magában, mint egy lángoló viszony két férfi között, vagy egy szerelmes összetapadás a leszbikusoknál.

Nem érdekel, hogy Amerikában mekkora politikai vagy társadalmi súlyuk van. Az sem, hogy mekkora szerepük van a művészvilágban. Az sem érdekel, hogy bevonulhatnak-e nyíltan katonának, hála Clintonnak, vagy titkolni kell a hajlamukat.

Nem vagyok a balkáni módszerek híve sem. Nem akarom őket megbélyegezni, utálok a buziverőket, nem szeretném őket börtönben látni, sem, pedig leradírozni a földről. Azt szeretném, ha nem kellene szeretnem őket. Mint ahogy nem szeretem a nekrofilokat sem, a tárgyimádókat sem és húzódom a szodomistáktól is. Átélem a problémáikat, hogy alapvetően más a helyzetük, mint nekünk, hogy nehéz partnerre szert tenniük, hogy nem túlságosan népszerűek, de őszintén nem örülnék, ha csatlakoznom kellene hozzájuk. Ezért nem vagyok boldog attól, ha könnyesen érzélgős filmeket, hazugul vonzó darabokat, felemelően katartikus irományokat közölnek róluk. Többek között azért is, mert meggyőződésem, hogy az ilyen alkotások felmérhetetlen károkat okoznak egy serdülő fiú lelkivilágában.

Kíváncsi lennék, maradva a reális hétköznapoknál, mennyire tolerálnák a másságot azok a szülők, akik egyszer csak rájönnek arra, hogy tinikorú gyermeküknek a tornatanárral, az úszóedzővel van viszonya, esetleg egy őszülő úriember kíséreti őt esténként haza. Mit szólna egy apa és egy anya ahhoz, ha a hét végi összejöveteleken fiúgyermekük egy másik fiúgyermekkel bújna ágyba.

Hogy ki kit szeret, hogy ki hogyan szeret, jó lenne, ha megmaradna végül is a magánélet szintjén. Különösen, ha valaki némileg-némileg különbözik az elfogadott átlagtól. Nem kell hivatkozni a személyiségi és az emberi jogokra sem. Mert milyen jog az, amelynek a realizálása azonnal megsérti a másik személyiségi jogait?

Az idősödő költő-fenygyerek ne tüntessen a homoszexuálisok házassága érdekében, mert akkor én is ott menetelek a felvonulók között. Csak hogy az én jelszavam az lesz, hogy: Férfiak! Ne higgyetek ennek a férfinak! Higgyétek el inkább nekem, hogy már évszázadok óta bizonyosság az, hogy még mindig velünk a legjobb!